

ци заизждаха проломите на друга, изграждаха нова крепост около черквата на Света Богородица, пращаха на менни отговори на ~~предложението~~ ^{заплахите} които проваждаше хан Батий:

"Ако ми се покорите ще ви опростя. Но ако се съпротивлявате, много ще пострадате и жестоко ще загинете"

Киевчани не се покорили и продължили борбата докрай. Затова на сън Яков чуваше трясък от копия, звън на щитове и грохот на саби връз шлемове, скърцане на обсадни машини и рев на татарски камили. А небето тъмнееше от облаци стрели, кръвта се лееше като вода, докато през една тъмна нощ той бе преплувал Днепъра и отишел да прибере майка си в градището Цороговски...

Сънят не слизаше само над шлемките на севастократора. Забравени копчежи, недоизживяни сърби бяха се отново събудили в сърцето на царевия брат.

Ония синьозелени самодивски очи, очая висока и горда девича снага, движеща се плавно, като лебед, дългите плитки, руси като зряло жито... Сестрата на Киевските кнзе... Може ли един изгнаник дошел от далечна земя, княз без власт, без имоти, но чиито стъпки дебнат убийци, за да спи спокойно оня който им бе отнел бащиния престол в Търново, може ли ~~вн~~ да вдигне очи към тая за която идеха посолства с молба да седне на обкован със злато стол, редом с знатен съпруг?

Вятърът бе спрял, стегът се сипеше бавно, леко, непрестанно. Навън се чуваха само равномерните стъпки на сражките. Двата любими Асенови загари, изтегнати крак оточището, от време на време тихо изскимтяваха и наостряха уши в дрямката си. Александър забеляза че Яков следи с замислен поглед бавните му стъпки, от стена до стена. Пладежът понечи да стане. Но севастократорът ~~м~~ ^я ~~направи~~ ^{направи} знак спокойно да почива. После седна до него връз мечата кожа.

- И ти ли не спиш?